

ton Sokler, delavec, in 22letni M. Kunst, tudi delavec. Lani 18. decembra so omenjeni trije in Anton Premelč po pretakanju vina razgrajali po cesti proti Zgornji Sušici. Pretepli so vsakega, kdor jim je prišel nasproti in so slednjič zadeli na orožnike. Na poziv žandarja se niso zmenili, eden od fantov je udaril celo s kolom po puški orožnika in Anton Premelč je oddal dva strela iz samokresa. Žandar je ustrelil in zadeli je smrtno glavnega nasilneža Antona Premelča, ki je prišel ta dan iz Zagreba domov, da bi nakupil vina. Sodba se glasi: Ivan Premelč na 1 leto in 2 mesece robije, Anton Sokler na 1 leto in 4 mesece ječe in Anton Kunst na 8 mesecev strogega zaporja. Obsojeni so kazni sprejeli.

Slovenska Krajina.

Solar smrtno ponesrečil. Peter Krstič, učenec meščanske šole v Ljutomeru in doma iz Murske Sobote, je padel na ledu tako nesrečno na palico, da se mu je zasedla skozi očesno duplino 3 cm globoko v možgane. Fant je bil dva dni nezavesten in je nato doma podlegel poškodbam.

Vprašanje Delavskega doma. Poročali smo že na tem mestu glede Delavskega doma v Soboti. Kakor smo izvedeli, so sedaj vsi krediti za zidanje Delavskega doma na intervencijo naših ministrov na razpolago in se bo z zidanjem ob nastopu toplega vremena lahko pričelo.

Pretrgana telefonska žica. Neznani zlikovci so prerežali telefonsko žico v dolžini 240 m na telefonski progi Beltinci—Turnišče. Toda to jim še ni bilo dovolj. Žico so celo odnesli in tako povzročili prekinjenje telefonske zveze s Turniščem za cela dva dni. Pač žalostno znamenje časa in razmer!

Tatovi kokoši. Vedno in vedno se ponavljajo tatvine kokoši po Slovenski krajini. Čudno je, da se teh tatvin ne more omejiti. Kakor se da sklepati, se vrše take tatvine dogovorjeno in se kokoši odnašajo po preudarnem sistemu. Trebalo bi uvesti kontrolne liste pri nakupovanju kokoši in morda bi prenehale tatvine kokoši.

Portugalski admiral je sprejel rasa z vojaškimi častmi.

Ladje so oddale pri njegovem prihodu salvo iz topov, katere se je Abesinec nepopisno prestrašil. Admiral Lopez je v spremstvu rasa obiskal dva samostana. V potopisu je zabeleženo, da so morali sezuti Portugalci pred vstopom v abesinsko cerkev čevlje. V svetišču samem so bile slike sv. Mihaela in njegovega zemeljskega zastopnika sv. Jurja. Abesinski menihi so morali tedaj po predpisih reda hoditi peš.

Abesinska princezinja padla na južnem bojišču. Iz Addis Abebe poročajo, da je padla v pokrajini Ogađen na južni fronti abesinska princezinja Wolzero-Aster-

Turnišče. Že večkrat je prišlo oblasti na uho, da je pri nas več tajnih »pintešev« all vinotočev. Fantje so hodili pit po večerih, ker so dobili vino po nizkih cenah. Radi pretepljen in razgrajanj, ki so se često dogajali, je pred kratkim predsednik občine g. Litrop v spremstvu nočnih stražarjev na licu mesta preiskal te tajne vinotoče. Storil je to z namenom, da bi preprečil enkrat za zmiraj tajno točenje vina. V

Bodoče matere

morajo skrbeti, da se izognejo vsaki lenivosti prebavit, posebno zapeki, z uporabo naravne

FRANZ-JOSEFOVE
grenčice.

FRANZ-JOSEFOVA

voda se lahko pije in deluje v kratkem času brez neprijetnih pojavov.

Ogl. reg. S. br. 15.483/35

koliko mu bo uspela ta reč, bomo videli. Zeleti bi pa bilo, da bi »pinteši« prenehali. — Obiskal je svoj dom in našo vas vič. g. Josip Pivnekar, župnik na Dolnjem Siniku med rabskimi Slovenci na Ogrskem. Prišel je tudi, da je poročil svojo najmlajšo sestro Marijo, ki se je poročila s Törnar Ivanom. Mlademu paru želimo obilo

Maribor. Fantovski odsek stolnega prosvetnega društva v Mariboru bo vprizoril v nedeljo 8. marca ob pol petih popoldne v Zadrugi gospodarski banki zanimivo igro »Luč z gora«. Na to prireditve opozarjamo že sedaj, zlasti vrle okoličane.

Šmihel nad Mozirjem. Javna ljudska knjižnica, ki je sedaj po desetletnem obstoju začela delovati kot Prosvetno društvo, je imela dne 16. t. m. svoj redni občni zbor. V preteklem letu je bilo sposojenih nad 700 knjig, kar je gotovo častno število za našo malo župnijo. Knjižnica je priredila tekom lanskega leta več lepo uspešnih iger, nabavila si je nov okusno izdelan oder

sreče! — Poročil se je tudi Dugar štefan s Šemen Marijo. Iskrene čestitke mlademu paru!

Lendava. Dolgoletni šolski upravitelj g. Gorišek je odšel v začetku meseca februarja na svoje novo mesto v Hotič pri Litiji. — Nenavadna nesreča se je dogodila neki ženski iz Doline na oglu poslopja davčne uprave. Zaletela se je s kolesom v hišni ogel s tako silo, da je dobila smrtnonevarne poškodbe na glavi.

Radmožanci. V Dobrovniškem gozdu so sekali drva, kakor to delajo vsako zimo. Tudi radmožanski ljudje so sekali drva in vsi so bili dobre volje pri delu. Nenadoma pa se je zaslišal krik in vik. Jelša se je namreč zrušila na mladega fanta iz Radmožanec in ga pobila do smrti. Fant se je komaj vrnil domov od vojaka in je bil prav priljubljen po vasi. Tragična smrt mladega fanta je zbudila splošno sočutje med ljudmi.

Sv. Sebeščan. Okrožno kot prizivno sodišče v Mariboru ni ugodilo prizivu občine Bodonci in je tudi to sodišče priznalo pokopališče v Bodoncih rimokatoliški Cerkvi. Stroškov je že veliko. — Tesar Bergles iz Šalamenec je pripravil v gozdu les za tesati, ponoči je prišel nekdo s konjako vprego in mu veliko lesa ukradel in ga odpeljal. To je pa že res predrznost! Potruditi se je treba, da se dožene, kdo je kradljivec. Take je treba ostro kaznovati!

in naročila večje število lepih in podučnih knjig. Fantje in dekleta, ki ste že včlanjeni, ostanite zvesti dobri stvari. Vse prijatelje dobrih knjig pa vabimo: Pridružite se nam sedaj ob desetletnici, da boste pospeševali prosveto naroda in si na temelju umske in srčne izobrazbe zgradili lepšo bodočnost.

Videm ob Savi. V nedeljo dne 1. marca priredimo popoldne po večernicah v prosvetni dvorani burko »Repoštev«.

»Delavska fronta«

izhaja vsako soboto zjutraj in stane mesečno Din 3.—, letno Din 36.—. Naroča se pri upravi lista, Maribor, Koroška cesta 1.

»Dobro. Svoje sem ti povedal. Nočem ti pa biti na poti. Zaradi mene ga lahko vzameš.«

»Oče!« jo je prevzelo. »Vzeti ga smem? Ni nama treba več čakati?«

»Ne. Kaplan pravijo, da odlaganje ne bi bilo dobro. Če bo Mojca Zefi pridno pomagala, te bomo že pogrešali. Želim le in Boga prosim, da bi ti tudi na novem domu bilo tako dobro kakor doma.«

Zdaj se je Marta skoraj na glas zajokala. Odhitela je ven, ne da bi kaj rekla.

Naslednje dni je iskala priložnost, da bi Tévža na samem srečala. Toda šele v nedeljo popoldne ga je pričakala na poti v cerkev. Ko jo je tako nenadoma in samo zagledal, se je skoraj prestrašil.

»Dober dan, Marta! Da tebe zopet vidim!« je vzkliknil.

»Da, danes ti imam nekaj veselega povedati.«

»Veselega? To bi mi prišlo prav.«

»Pomisli: najino čakanje je pri kraju! Oče me pustijo od doma.«

»Ali res? Pustijo te? Kdaj že?«

»Kadar ti je prav.«

Zardel je, koj nato pa strahovito prebledel in se jel tresti. Dolgo ni spregovoril. Začudeno ga je Marta gledala.

»Kaj ti je, Tévž? je vprašala. »Ali se nič ne veseliš?«

Ulovil je sapo in zajecjal:

»Pač, pač... To bi bila sreča — nebeška sreča! — Pa ne morem je zdaj še prijeti. Prenaglo je prišla — prenaglo. Nisem se še pripravil.«

Iznenadilo jo je, sram jo je postalo, užalilo jo je.

»Tévž, premislil si si. Le kar povej, da ti je žal besede, ki si mi jo dal. Ne držim te; če hočeš, jo razderiva,« je dejala hladno in ponosno.

»Ne, ne, Marta! Malo, le malo potrpi,« je prosil pristrčno kakor otrok. »Ostani mi zvesta, ne otemaj mi svoje ljubezni! Ako tebe izgubim, nimam ničesar več.«

»Ne bom ti prinesla denarja, to sem ti že prej povedala. Morda bi rajši kako bogato.«

»Torej tudi ti verjameš hudobnim jezikom? Marta, to boli.«

»Do danes nisem verjela in sem bila zmirom na tvoji strani; ali...«

»Ostani na moji strani, prosim te.«

»Bi že... Če pa ti je denar ljubši kakor jaz...«

»Ne — ne,« ji je vneto presekalo besedo. »Domačijo in vse, kar imam, bi dal zate. Ko bi mi le mogla videti v srce, kako na tebi visi — le na tebi!«

Zdaj se je tudi njej omehčalo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Primož na Pohorju. Pretekli mesec smo pokopali Uršulo Lorenci, vdovo po rajnem cerknem ključarju Janezu Lorenci, po domače Bučeniku, ki je toliko storil dobrega za našo župno cerkev. Tudi rajnica je bila verna slovenska žena in dobrotnica cerkve. Bog ji bodi plačnik! — Zadnji petek pa smo se solznih oči poslavljali od šefke Ferk, hčerke sedanjega ključarja Ivana Ferka, po domače Pristovnika, ki je v zorni mladosti 13 let zatisnila svoje oči za ta svet in pohitela k ljubemu Bogu, ki ga je tako ljubila. Poleg šolske mladine in prežalostnih staršev je stala ob grobu množica naših faranov, mladih in starih. Zakaj šefko je vzljubil vsakdo, ki jo je spoznal. V šoli vzornica, doma pridna kot čebela, obetala je staršem mnogo. Pa Bog je drugače obrnil in presadil to cvetko v rajski vrt. Župni upravitelj je prebral poslovlino pismo našega obolelega g. šolskega upravitelja in govoril besede tolažbe in obodila. G. župan in ključar Alojz Peruš pa je spregovoril še prav posebno spodbudno vsem staršem, da bi v krščanskem duhu vzgajali svoje otroke, in šolarjem, da bi se v vsem zgledovali nad ljubo tovarišico, rajno šefko.

Sv. Križ pri Mariboru. Topli solnčni žarki so obsevali zadnje dni meseca januarja gomilo, v katero smo položili telesne ostanke pobožnega, nad vse skrbnega očeta Antona Pajtlarja, p. d. Mešnerja. Nad 50 let je gospodaril na svojem težavnem posestvu. V njegovo hišo so prihajali vedno le krščanski listi. S posebnim veseljem je čital še v svoji težki bolezni »Slovenskega gospodarja«, saj je bil njegov dolgoletni naročnik. Težko je bilo tukaj slovo, a upamo, da sedaj že uživa plačilo pri Bogu, skupaj s svojima dvema sinoma, ki sta padla v svetovni vojski.

Sv. Peter pri Mariboru. Vsemogočni je poklical dne 15. februarja iz te solzne doline svojo zvesto služabnico in daleč naokrog poznano dobrotnico Terezijo Fras. V 82. letu svojega vzglednega krščanskega življenja je izpolnila svojo nalogo na zemlji in odhitela po večno

plačilo pred Vsemogočnega. Kako je bila ranjka priljubljena, je pokazal njen pogreb, katerega so se udeležili od blizu in daleč. Zahvala vsem, ki so rajni posodili zadnjo pot!

Marija Snežna v Slov. goricah. Zalostno je odjeknila v dveh farah vest o smrti mladega Stankota Trinkausa iz Žitnic, rednega, vestnega, morda najmlajšega čitatelja našega lista. Zato se ga moramo spomniti. Učenec 6. razreda ljudske šole, izredno nadarjen, je bil vsem vzoren zgled pridnosti, vestnosti in pobožnosti. Pri učencih, učiteljih in znancih je bil tako priljubljen, da smo ob ločitvi bridko jokali. Vse najlepše pove nad vse krasen pogreb. Nad eno uro daleč v najslabšem vremenu in blatu so šli skoz na dom po njega vsi učenci z vsemi gg. učitelji in katehetom, ki je vodil spreved. Med peto črno sv. mašo je imel tolažilni govor ob polni cerkvi Stankov g. katehet. Ob spremljanju dveh duhovnikov so nesli krsto Stankovi součenci ob izredni udeležbi tudi odraslih ljudi, ki so Stankota poznali in ljubili. V imenu učencev se je ob grobu poslovil Franc Perko. Razredni učitelj g. Maks Lorbek je imel do solz gniljiv govor. Vse je trajalo do poldneva. Nato so se zapeli žalostinke in zagnili grob z venc in šopki rož in ljubezni.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Na sedmini blagopokojnega Janeza Dobaja v Zgornji Voličini, ki je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, umrl, se je nabralo za »kruh sv. Antona« 74 Din. Dobrim darovalcem Bog plačaj, rajnemu pa svetila večna luč!

Sv. Ana v Slov. goricah. Nepričakovano je iztrgala smrt iz naše srede blago ženo in mater Marijo Senekovič iz Nasove. Rajna je bila blaga krščanska žena, ki je vse svoje življenje le stremela, služiti Bogu in svojemu bližnjemu.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dne 17. februarja smo pokopali 62 let staro članico Marijine družbe Marijo Kramberger iz Porčiča. Bila je res dobra in zvesta Mariji. Pri odprtem grobu je v ganljivih besedah spregovoril č. g. p. Vladimir

in g. Vinko Čeh. Draga članica, počivaj v božjem miru!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V nedeljo dne 9. februarja je po daljši bolezni v 72. letu svoje starosti umrl Franc Škrobar, posestnik v Oseku, oče sedmim otrokom, svojčas župan takratne občine Osek. Rajni je bil vrl mož, star naročnik »Slovenskega gospodarja«. Veliko je bilo njegovo trpljenje, zato, upamo, mu bo večni Sodnik dober plačnik! Mir in pokoj njegovi duši, užalošeni ženi naše sožalje!

Velika Nedelja. V sredo dne 19. novembra smo imeli žalni spreved iz Sosedske šte. 4, kjer je dva dni prej na hitro umrla stara mati Lah Terezija, rojena Vajda. Kot prijatelj družine Lahove so se udeležili pogreba še trije duhovniki razen domačega župnika, namreč domačin zlatomašnik Krajnc iz Zlatega polja, vpokojen župnik iz Čenčic č. g. Pavel Perko, ki svoj pokoj tukaj uživa, in č. g. Konstantin, župnik pri Sv. Vidu pri Ptuj. Tako smo imeli prav slovesen spreved. Smrt rajne matere Lahove je lep zgled dobre kristjane. Naenkrat jo je smrt ugrabila, a ne neprevidoma, ker je poprejšnji petek prejela v cerkvi sv. obhajilo in bila še v nedeljo pri sv. maši. Tako je bila lepo za smrt pripravljena. Naj ji sveti večna luč!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Dne 3. februarja smo položili k večnemu počitku daleč naokrog poznano mater Katarino Tišler, rojeno Nedok, ki je umrla v 83. letu starosti. Rajna je bila blaga žena, skrbna gospodinja in velika dobrotnica revežev, za katere je imela prijazno besedo in odprto srce. Počivaj v miru božjem, dobra mati!

Poljčane. Tukaj je dne 21. februarja zjutraj mirno v Gospodu zaspala v starosti 57 let soproga posestnika in vpokojenca državne železnice Marija Kaukler. Bila je nad vse pridna mamica, varčna in marljiva gospodinja in nena-domestljiva soproga. Mož pokojne je dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja«. Zapušča tri že odrasle otroke: agronoma Viljema, trgovca Ivana in Pavlino. Pobožna krščanska žena in vzorna mati naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Braslovče. Umrl je pretekli teden Jože Puncer, posestnik v Spodnjih Grčah. Bil je napreden gospodar, skrben oče svoji družini, v njegovo hišo so imeli dostop le krščanski časopisi. Bil je ustanovitelj in prvi predsednik Kmetijske

»Tudi meni si najljubša misel ti,« je rekla, »toda rajši bi te imela takšnega, kakršen si bil prej.«

»Za tebe sem tak kakor prej.«

»Zakaj ne tudi nasproti drugim ljudem?«

»Jaz se nisem spredelal; razmere so se spremenile.«

»Razmere? Kakšne? Ali te kaki dolгови tarejo?«

»Dolgovi? Dolgovi?« se je ustrašil. »Ne, res ne. Toda urediti moram še to in ono. Ko bo vse v redu, se vzameva.«

»Zaradi mene ti ni treba ničesar urediti; saj je pri vas itak tako lepo.«

»Ne. Še marsičesa je treba, zunaj in notri. Posli tudi niso zanesljivi. Smilila bi se mi, če bi morala s takimi neposlušnimi posli delati.«

»S temi bom že prišla na kraj, tega se ne strahim.«

»Da, da, ti že. Dobra si... Mislim pa, da bi s teboj vred trpel. — Ko se vseh skrbi iznebim, šele tedaj moreva biti srečna.«

»Ali te kaj skrbi, Tevž? Povej mi! — Obema nama bo laže kakor tebi samemu.«

»Ne. Preveč te imam rad, da bi ti kaj hudega mogel naložiti, ko ni treba. Pusti me, da opravi sam — vse bo še prav. Le zaupaj mi!«

»Prav tako bi lahko jaz rekla. Ali misliš, da te

imam jaz kaj manj rada kakor ti mene? Ti pa meni ne zaupaš.«

»Ne zameri mi, Marta! So stvari, ki jih le moški zmore.«

»Kaj naj pa očetu rečem, če me vprašajo?«

»A tako, očetu? — Da, očetu. — Povej jim, da moram podo nove napraviti. Ko jih napravim, pridem in jih poprosim zate.«

»Kdaj bo to?«

Zatrepetal je, nekoliko pomislil in rekel:

»Jeseni — morda kak mesec pozneje... Nikar ne glej tako resno, bodi zopet moja dobra, modra Marta! Ostani mi zvesta!«

»Jaz ti bom že ostala; saj sem ti dala besedo. — Ali ti...«

»Ali moji besedi ne verjameš? Tedaj ti prisegam na Boga in svoje zveličanje, da ti ostanem zvest do groba.«

Toplo jo je pogledal, nežno ji je stisnil roko, potem pa sta šlo vsak po svoji poti: oba otožna in s težkim srcem.

Naslednje tedne je bil Dvornik večkrat zdoma v mestu ali kje; večkrat je prišel k njemu neki tujec, za katerega je Dvornik dejal, da sta skupaj služila vojake.

(Dalje sledi.)

Maugoscha, zadeta od italijanske kroglice. Še ko je bil sedajni neguš Ras Tafari, se je zaljubil v omenjeno princezino, ki je bila ravno tako lepa kakor vladoželna žena. Njenim spletkam se ima sedajni cesar Haile Selassie zahvaliti, da je zasedel prestol kralja vseh kraljev. Po kronanju je hotel neguš se ločiti od cesarice, da bi poročil princezino. Najvišje abesinsko sodišče pa ni priznalo za veljavne vzroke, katere je navedel neguš za ločitev. Princezina je bila zelo marljivo na delu, da je organizirala odpor Abesincev proti Italiji. Koj po izbruhu sovražnosti se je podala na borišče, kjer je padla za svobodo domovine.